

**Димитър Митев, „Бяло море – изгубената мечта“
(България, Великобритания и Тракийският въпрос
1918-1923 г.), С. 2014, 303 с.**

България посреща ХХ в. с нерешен докрай национален въпрос, с незавършено освобождение на всички земи, населени с българи. Дългосрочните стратегически интереси на третата българска държава сочат, че най-важното направление за териториално разширение е на юг и югоизток, т. е. Тракия. Националните възжелания на българите обаче, са насочени най-вече на запад и югозапад, към Македония. Емоционалният възрожденски модел на мислене от „екзархийски“ тип, доминира общественото съзнание на българското общество преди Балканските войни. Това огромно разминаване в приоритетните цели на българската държава, наред, разбира се и с редица други фактори, допринася за тежката национална катастрофа, която сполетява България през 1913 г. Без да спечели Македония, България губи Тракия. И все пак, една малка, но безценна в стратегическо и стопанско отношение, част от тракийското крайбрежие остава българска. Над земите между долните течения на Места и Марица, т. н. Западна Тракия, се вее българското знаме. България става средиземноморска държава. Втората национална катастрофа лишава страната и от тази безценна придобивка. Монографията изследва отчаяната, но обречена съпротива на българската държава срещу решенията на победителите от Антантата да я отстранят от Егейския бряг. Борбата е обречена, защото България предварително е загубила битката, тя е в лагера на победените и разгромените. Абсолютно сама, без нито един съюзник, било Велика, било регионална сила, страната е принудена да се раздели със своя средиземноморски блян. Свирепите закони на имперската политика на Великите сили-победителки и най-вече на пряко ангажираната в Източното средиземноморие Великобритания, ѝ отреждат друга съдба – тя не трябва да стъпва на две морета...